

Sázava 5. - 8. května 2000

Účast: Pavel a Helča K., Helča S., Tereza, Karel J. a Anička B., Bára a Petr, Tomáš a Alena J., Ríša, Alena M., Radek a Šárka, Karel H. a Lenka s Kájou H.

Pátek 5. května 2000 (Praha – Týnec): Sraz na první vodu v roce 2000, jíž byl šestý ročník tradičního jarního sjíždění Sázavy, byl v pátek v kempu v Týnci nad Sázavou, kam jsme se v průběhu odpoledne a večera sjeli. Přijeli Tomáš s Alenou vezoucí Helču S. a Terezu, Karel s Aničkou a Ríšou a Pavel s Helčou. Karel a Lenka Holečkovi s malým Kájou přivezli Báru a Petra.

Zabrali jsme své obvyklé místo nedaleko plázičky sloužící ke spouštění a vytahování kánoí na řeku. Ale ani zde nebylo možné uniknout tisícům dotěrných mušek. Proto jsme rychle postavili stany a vydali se do hospůdky v Náklí situované u vjezdu do kempu. Uvnitř již probíhala neskutečná pařba, kterou rozpoutala početná parta Louňáků. Ti měli mezi sebou i hudební skupinu tvořenou několika kytarami, basou, banjem a harmonikou, která ze sebe sypala jednu holomajznu za druhou. Ríša hned poukázal se slovy: „Hele, dublér!“ na skutečnost, že jeden z kytaristů si svoji lebku ozdobil šátkem uvázaným stejně originálním způsobem, jako to nosí on po loňském naučení se této neobvyklé metody od jednoho vodáka na Ohři.

Po vypití několika piv jsme se zapojili do divokého tance. Při „Mašince“ Anička coby vláček zapřáhla některé z nás a také několik Louňáků jako vagónky a rychlostí japonského superexpressu Šinkanzen nás proháněla po hospodě. Při zdolávání horského stoupání a následném klesání v podobě přežení stolu se jeden z lounských vagónů vykolejil a volným pádem střemhlav se rozplácl na dlažbě. Jeho záchranná brzda byla totiž stejně jako schopnost držet stabilitu díky vypitému alkoholu zcela mimo provoz.

Popíjelo se, povídalo, zpívalo a vůbec byla fajn zábava. Není tedy divu, že na řadu přišly i panáky rumu. Komická situace nastala v okamžiku, kdy si Holísek musel půjčit od Báry peníze. V závěru však bohužel začali trochu prudit někteří členové lounské party. Jakési poblouzněné bájení jednoho senilního chvástala o tom, jaký byl kdysi vynikající parašutista, rozprášila Helča díky svému někdejšímu působení v tomto sportu několika odbornými dotazy, na něž odpověděl naprosto zcestné nesmysly. Sklidil akorát tak bouři posměchu od svých soukmenovců, ale dopadl lépe než jeden totálně zdurovaný prudič, který tak dlouho vartoval do Aničky, až ho Karel J. jednou dobře mířenou ranou uklidil pod stůl. Poté co se s námahou zvedl, chtěl se chápat židle, ale dva jiní Louňáci vidouce zjevný nepoměr sil ho raději včas zpacifikovali.

Čas pokročil a tak Karel s Lenkou a Kájou odjeli domů, zatímco ostatní se postupně přesunuli k ohýnku u našich stanů. Opekli jsme si buřty a popovídali.

Sobota 6. května 2000 (Týnec – Pikovice; 16,3 km): Po ranním probuzení do nádherného slunečného dne, připomínajícího spíše srpen než květen, jsme se nasnídali. Tomáš s Alenou se přitom posadili do masťnäckých rozkládacích křesílek jako nějací východoněmečtí turisté. Karel pro změnu zjistil, že si zapomněl doma plecháčky na kafe a tak vyrazil autem do města, aby je zakoupil. Po chvíli se vrátil s neobvyklým nákupem. Hrnečky a lžičky nikde nesehnal, a tak místo nich zakoupil dětské plastické kyblíčky s lopatičkami. Bylo to sice poněkud neortodoxní leč účelné řešení.

Kolem jedenácté jsme vypluli. Jak již bylo uvedeno, počasí nám nadmíru přálo. Teplota vzduchu se blížila třicítce, obloha byla jasná a navíc vody bylo akorát. Hned na prvním jezu

v [Týnci](#) jsme zaznamenali první cvaknutí. Tomáš s Alenou zřejmě ještě pod dojmem stability raftu, na němž Sázavu jeli loni, pozapomněli, že plavba v kánoi je o něčem jiném, a už tam byli. Pomohli jsme jim loď vylít a znovu posadit na hladinu a pak se již posádky ve složení: Karel - Anička, Bára - Petr, Pavel - Helča K., Helča S. - Tereza, Tomáš - Alena a singlující Ríša vydaly na další plavbu. Povětšinou jsme se nechali jen unášet živým proudem spojení v jednu velkou „souod“ popíjejíc přitom „čisté“ i mixované nápoje, jimž byla společná chemická značka Rum s atomovým číslem 38 či 40%. Trasa však byla plná peřejek a jezů, které jsme pochopitelně museli zdolávat samostatně. Téměř všechny jezy se daly jet, a tak jsme v poklidu prosvíštěli [Podělusy](#), [Pěnkavu](#), Lesní a naopak [Brejlov](#) jsme stáhli až na Pavla, jenž s několika drcnutími seskákal kamenitý průtok u pravého břehu. Druhé cvaknutí ne sebe nenechalo dlouho čekat. V [Lesní](#) čekalo na Petra s Bárrou, na které v okamžiku, kdy měli napůl zatopenou kánoi a ostatní jim teprve zdolávajíc obtížně cestu proti dravému proudu chvátali na pomoc, ještě najela cizí kánoe, chvilku se snažila přes ně přesplhat, ale pak naštěstí sklouzla stranou a plula dál.

Jak je již obvyklé v tomto termínu, řeka byla plná i různých „Lojzů“ chrlených sem cestovkami, nebo jen touhou po módním sportu. Nebylo tedy divu, že se v ní dalo vylovit i ledacos zajímavého. Helča K. zaznamenala asi nejhodnotnější úlovek, když takto získala nové pádlo, Tomáš s Alenou pro kluky plovací vestu, Ríša tenisáky a nový opalovací krém.

Na oběd jsme zastavili v Kamenném Přívoze, kde jsme v hospodě U Staré pošty na levém břehu za mostem kvalitně poobědvali krkovičku, gulášek a pivko.

V druhé části plavby nás čekal [jez v Kamenném Přívoze](#) a po něm i legendární [Žampach](#). Jeho obětí se dnes již podruhé stali Tomáš a Alena J. Při svých nedobrovolných koupelích ten den utopili společně asi troje sluneční brejle. Předtím však již tradičně musela Helča vyrvat skupinku vymaštěných hlav, které skákaly do jezu jako hovada smyslů zbavená a to i v okamžicích, kdy do šlajсны najížděly kánoe. Když pak s Pavlem Žampach bezpečně projeli, byť s velkým nabráním vody způsobeným mohutnou vlnou s vysokým hřebenem, ozvalo se z koz, na kterých „kudrnáči“ postávali, zklamané: „Škoda ...“

Pokračovali jsme dál úsekem lemovaným z obou stran vysokými skalisky, na nichž byly četné chatky, mnohé z časů prvorepublikových, a tvořeným nekonečnými peřejkami, které kánoemi příjemně pohupovaly a skrápěly háčky osvěžující sprškou vody. Rychlý tok přitom zajišťoval to, že pádla byla potřebná jen ke kormidlování. V jedné zátočině jsme lodě „zaparkovali“ u skaliska vklíněného do řeky a zde se v dravém proudu příjemně osvěžili delším koupáním. Bylo to moc fajn. V pozdním odpoledni jsme přistáli u louky za mostem v Pikovicích. Vytáhli jsme kánoe na břeh a zatímco řidiči Tomáš, Alena, Anička a Helča odjeli vlakem pro auta, odebrali jsme se do hospody na večeři. Po příjezdu aut a navečeření se řidičů jsme přešli auty zpět do Týnce. Zde jsme zamířili do kempovní hospůdky v Náklí. Vypili jsme nějaké to pivo, něco pojedli a pak se přesunuli k ohýnku. U něj bylo příjemně, opekli jsme si buřty, Pavel zahrál na kytaru a povídalo se. Naprosto originálně se přitom u ohýnku vyjímala Bára oděna do sněhobílé teplákové soupravy. Nakonec zde zbyla jen trojice Helča, Pavel a Karel, ale ani oni nevydrželi o moc déle než ostatní.

Neděle 7. května 2000 (Poříčí – Týnec; 10,9 km): Po ranní snídani jsme přivítali posilu, kterou byla Alena M. Pro dnešní den jsme zvolili kratší oddechovku - pohodovku v podobě vyvezení lodí auty proti proudu do Poříčí a následného splutí do naší víkendové základny v Týnci.

Kánoe jsme tedy dopravili do Poříčí, zanechali je na plácku u řeky za mostem a auty se vrátili do Týnce. Zde jsme se pak všichni odebrali na vlakové nádraží. Počasí bylo snad ještě lepší než včera a navíc jsme byli vybaveni opravdu úctyhodnou baterií rumů a jeho „ředidel“. Již čekání na vlak v typické oprýskané nádražní odpočívárně a pak i krátká cesta byly ve znamení jeho konzumace, a tak byla nálada od samého dopoledne velmi veselá.

V lehce obměněných posádkách, když Helča S. přešla k Pavlovi, Terka k Helče K. a Alena M. doplnila Ríšu, jsme vypluli, no spíše se odrazili od břehu a v soulodi se nechali unášet řekou. Popíjeli jsme, povídali, zdravili kolem plující vodáky a byli dost „happy“.

Na oběd jsme zastavili někde u Městečka či Nespek. Obsadili jsme stoly na zahrádce místní restaurace a objednali si. Personál byl asi zaskočen nápirem vodáků, kteří zaplnili veškeré vnitřní i zahradní prostory, a tak dodávka jídla v některých případech vázla. Seděli jsme se dvěma Petrovými kamarády, které zde náhodou potkal. Helča se vrhla po porci knedlíků se špenátem, přinesené jednomu z nich, jenž nebyl dostatečně dravý a pak si pěkně počkal, aby mu nakonec po půl hodině servírka řekla, že špenát už došel, a ať si objedná něco jiného. Pavel ho uklidnil tvrzením, že o nic nepřišel, že si ten špenát pamatuje, protože po něm uklouzl na jezu, kde jsme stahovali lodě. Tereza pro změnu dostala třikrát po sobě porci s tatarou, kterou nechtěla a vždy jí odmítla. Asi zkoušeli, jestli si to nerozmyslí. Pobyt na zahrádce byl i ve stínu pod slunečníkem na rozdíl od jízdy v kánoích, kde nás příjemně ovíval větřík, dost náročný, a tak jsme se chladili koupelí v bazénku, který zde měli. Pak jsme si ještě zahráli biliárek, v němž Alena M. s Helčou K. porazily v litém boji Ríšu s Pavlem.

A pokračovali jsme dál. Hu-Hu a srážčky a zase srážčky a Hu-Hu. A ve finále jsme po sedmi letech svedli velkolepou vodní bitvu, při níž jsme se navzájem vycvakali. Proč ne, když bylo tak nádherně. Během těch chvil se událo i několik jiných zábavných scén. Nejprve Tereza ve snaze zachytit se z Juheláka za Žlababu udělala mezi nimi pěkný gymnastická cvik, když se prověsila mezi obě lodě, aby se vzápětí propadla do vodních hlubin. Pavel s Helčou S. pak vylezli přes ukotvenou rybářskou loďku na břeh na záchod. Mezitím však rybář přišel a odjel jim. Při následném nalézání do kánoe a snaze odrazit se od břehu zapadl Pavel téměř po pás do vrstvy čehosi měkkého, mazlavého a smrdutého, co pokrývalo dno u břehu. Alena J. s Tomášem zase sváděli nekonečný souboj s gravitací při snaze nalodit se do své vydry uprostřed řeky, kde byla hloubka asi jeden a půl metru, což asi pětkrát za sebou skončilo v nejnadějnější okamžik dalším jejím překlopením. Nakonec se museli dostat ke břehu a zde konečně k Aleninu uklidnění z vyčerpávajícího boje nasednout.

To se již naše skupina ale rozdělila, aby se zase dala dohromady na jezu v [Brodcích](#). Lodě jsme zde spustili proudnicí u pravého břehu, jen Helča s Terkou to se slovy: „Nevylézáme, nebudeme tady šašit,“ s několika drcnutími sjely. Karel to chtěl vzít šlajsnou, ale co tam se svojí vydrou provedl, neví asi ani on sám. Z dálky to moc vidět nebylo, ale vypadalo to jako pokus o nějaký obzvláště náročný kaskadérský kousek. Chvilku byl v lodi, chvilku mimo ní, čert ví jak to „sjel“.

Dopluli jsme do Týnce a v podvečerním poklidu si několik z nás ještě dalo skvělou koupačku, jež byla naprosto výtečná.

Ve velkém stanu pak zcela spontánně proběhlo několik kol „Peršanu“ za účasti Helči S., Terezy, Pavla, Helči K., Ríši a Petra. Protože holky byly oděny pouze do spacáku, připomínalo to jedno velké hrobeso, a Bára která nakoukla do stanu, cože se tu děje, vycouvala jako opařená.

Raději jsme se přesunuli do hospody na párky, ale byli jsme trochu mimo. Den byl natolik intenzivní, že jsme potřebovali krátký oddech. Na „návštěvu“ za námi také přijeli Radek a Šárka.

Zažehli jsme oheň ze sesbíraného dříví a Alena J. s Tomášem, Karlem a Ančou začali opékat kuřátka a špížečky. Když jsme tak seděli u ohně, pojídali ty dobroty a něco matně pozpěvovali u kytary, časem jsme se probrali jak oživlé mrtvoly zombie. Možná za to mohl Radkův fernet citrus, který opravdu sedl. Kytara se rozjela a poslední z nás: Karel, Radek, Pavel a Ríša šli spát až někdy kolem čtvrté. Ještě předtím však Radek s Karlem využili Ríšova dřímání k tomu, aby mu schovali stan. Když pak šel spát a nemohl ho najít, nešlo na jeho: „Vy sviňééé!“ reagovat jinak než chorálem:

„Byl tu a není tůú ...“ neslo se za ním. Ríša však kontroval, když si v roli kazišuka zalezl do Radkova stanu k Šárce.

Skvělý den to tedy byla tahle neděle!

Pondělí 8. května 2000 (Týnec – Kamenný Přívoz; 8,5 km): Ranní procitání bylo z pochopitelných důvodů poněkud pomalejší. Poté co jsme se probrali alespoň do takového stavu, že jsme byli schopni vnímat, něco jsme posnídali - například Ríša s Radkem pivo v hospůdce - a pak sbalili naše tábořiště. Auta a věci pak řidiči převezli do Kamenného Přívozu a Šárka řidiče pak zase přivezla nazpět. Kamenný Přívoz jsme jako konec naší dnešní trasy zvolili s ohledem na nutný návrat do Prahy.

Počasí se mírně zhoršilo, bylo pod mrakem, ale stále příjemné teplo. Také vody v Sázavě ubylo, i tak jí však byl dostatek. Rozloučili jsme se s Radkem a Šárkou, kteří odjeli domů, a vypluli na dnešní trasu. Opět jsme se pohybovali vpřed více méně rychlostí toku řeky spojení v soulodí, které jsme rozpojovali jen na jezích a v dlouhých peřejkách. Bylo to příjemné a důstojné rozloučení s vodáckou akcí, která vyšla na výbornou.

V Kamenném přívoze jsme naložili lodě, to už začalo mírně poprchávat, jako by to bylo načasované, a pak se samostatně rozjeli domů.